

Thử Miêu Phu Thê Tiểu Kịch Trường

Contents

Thử Miêu Phu Thê Tiểu Kịch Trường	1
1. Chương 1: Cảnh 01 ~ 05	1
2. Chương 2: Cảnh 06 ~ 10	4
3. Chương 3: Cảnh 11 ~ 14	7
4. Chương 4: Cảnh 15 ~ 18	9

Thử Miêu Phu Thê Tiểu Kịch Trường

Giới thiệu

Thể loại: miêu thử, vừa ngọt vừa đắng, kim cổ lẫn lộnEditor: Yu YinTruyện Thử Miêu Phu Thê Tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-phu-the-tieu-kich-truong>

1. Chương 1: Cảnh 01 ~ 05

Cảnh một, kí sự cảnh rời giường: Ổ mè trong phủ Khai Phong

Bạch: Mèo Con, lại phải đi làm sao?

Mèo: Đúng vậy, Bao đại nhân gửi tin nhắn đến di động của ta rồi.

Bạch: Được rồi, đi tuần phải chú ý an toàn, phố hoa thì đi qua một lần là được rồi...

Mèo: Biết rồi... Ta nói... Người còn túm ta không cho ta dậy đi làm, hôm nay ta sẽ đến hoa lâu X tuần tra kĩ càng.

Bạch: Được được được, đại gia buông tay là được chứ gì... Trưa nay muốn ăn gì, ta làm cá hầm cho người được không?

Mèo: Này, người đủ rồi chưa...

Bạch: Ngán rồi sao? Vậy thì vẫn còn cái này, người xem người xem: thực phẩm cho mèo hiệu Hăm Không Đảo, mèo nhà yêu nhất, đủ dinh dưỡng lại có nhiều khẩu vị...

Mèo: ...

Ps của Công Tôn: Hôm nay, trong sổ ghi chép thời gian làm việc cực kì tỉ mỉ cẩn thận của ta: Triển hộ vệ: ngày X tháng X đi làm muộn nửa canh giờ, sắc mặt ứng đỏ, hẳn là...

Cảnh hai, kí sự đi làm: Phòng làm việc của phủ Khai Phong ==

Bánh Bao: Triển hộ vệ, hôm nay bản phủ vừa nhận được tin nhắn của thánh thượng, phái người hai ngày sau đi X châu điều tra một vụ án cực kì phức tạp.

Bạch (phấn nộ lật bàn): Bao đại nhân, có lộn không vậy! Ta và con mèo nhỏ kia vừa mới đại hôn, con mèo gốc đó không đòi ngài cho nghỉ đi trăng mật còn chưa tính, bây giờ lại muốn bắt hắn đi công tác?

Công Tôn: Bạch hộ vệ sai rồi, hoàng thượng nói vụ án này không phải chuyện đùa, cho nên mới phái Triển hộ vệ ra tay.

Bạch: Xí, con rồng con hổ thì có chuyện gì được?

Công Tôn: Theo ta nghe được, nông trại của thánh thượng đã bị trộm nhiều ngày nay, qua điều tra của Bát Hiền Vương, IP của tên trộm xong bỏ chạy ấy ở X châu!

Mèo: Thuộc hạ hiểu rồi, đêm nay thuộc hạ lập tức chuẩn bị hành trang.

Bạch: Này, Mèo Con người sáng khoái đồng ý như vậy sao.

Mèo: Như thế rất tốt, ta có thể ăn mấy thứ bình thường một chút rồi.

Bạch (phấn nộ lật bàn lần hai): Mèo nhỏ kia, cái gì là thứ không bình thường? Chẳng lẽ người còn giận chuyện thực phẩm cho mèo sao? Người không thích nhãn hiệu ấy thì cứ nói, ta có thể hầm cá cho người ăn mà!

Mèo: Bạch Ngọc Đường, muốn nói thì nói. Đã nói hai tư sáu ta nấu cơm, ba năm bảy người nấu, nhưng mà, trước khi hầm cá, người có thể làm sạch vẩy cá và nội tạng được không vậy? ==

Ps của Công Tôn: Hôm nay, hình như ta đã biết được nguyên nhân khiến Triển hộ vệ ngày càng thon thả rồi. Nhưng mà, cái này có tính là bí quyết giảm béo cho các cô nương không nhỉ?

Cảnh ba, cảnh đi tuần: Trên đường lớn của phủ Khai Phong ==

Bạch: Mèo Con, Mèo Con, Mèo Con.

Mèo: Bạch Ngọc Đường người gọi cái gì? Hình như ta đã từng nói, khi chấp hành công vụ...

Bạch: Triển hộ vệ, vậy được rồi chứ? Từ chỗ Bao đại nhân đi ra rồi thì người không thêm ngó ngang đến ta nữa.

Mèo: Hừ...

Bạch (tự lẩm bẩm): Đồ mèo lòng dạ hẹp hòi, vẫn giận chuyện thức ăn cho mèo...

Mèo: Bạch huynh đang định thử nghiệm thính lực của Triển mỗ sao? Hẳn người phải biết, ta thi đỗ mười điểm đó.

Bạch (nổi điên): m* nó, không gọi “Ngọc Đường” còn chưa nói, lý do gì mà xưng hô lại thoái hóa thành “Bạch huynh” rồi? Mười điểm mười điểm... Mi xem thường ta không qua nổi điểm năm sao.

Mèo: Chẳng lẽ không phải sao?

Bạch: Cái đó là do lỗi của Bao đại nhân canh thi quá nghiêm, ngay cả nền trường thi cũng là thép đúc, nhĩa ta không đào được, càng không cần nói đến đáp án!

Mèo: Nếu ngài nghe lời Triển mỗ, chăm chỉ ôn tập thì sẽ có tình trạng không qua được điểm năm sao?

Bạch (hoàn toàn điên, nhìn trời rống): Aaaaa!!! Con mèo hoa kia, con mèo họ Triển kia!!!

Ps của Vương Triều: Hôm nay Triễn đại nhân và Bạch đại nhân lại gây nhau, ta phán đoán đêm nay Triễn đại nhân nhất định sẽ đến chỗ Bao đại nhân ăn ké, nhưng lúc tan ca lại thấy Triễn đại nhân đi thẳng đến chợ thức ăn... Hẳn mua món cà ta thích ăn nhất về a a a, nghĩ đến tài nghệ nấu ăn của Triễn đại nhân, ta rất là muốn đến ăn ké, nhưng mà... Có lẽ sẽ bị Bạch đại nhân giết người diệt khẩu...

Ai, từ khi Triễn đại nhân kết hôn thì không được ăn thức ăn hắc nấu nữa, khóc ròng T T

Cảnh bốn, kí sự dạo phố (thượng): Vẫn là trên đường lớn của phủ Khai Phong =.=

Bạch: Mèo Con, tan ca rồi, chúng ta đi dạo đi.

Mèo: Được.

Bạch: Người sắp phải đến nơi khi ho cò gáy kia công tác, buổi tối không có ta nhất định sẽ rất là buồn, hay là chúng ta đến hiệu sách đi, Bạch đại gia mua cho người vài quyển sách đọc giải buồn?

Mèo: Vây cũng được.

Bạch (vào tiệm sách, tiện tay cầm một quyển lên xem): Ô, Mèo Con Mèo Con, quyển này hay thật, oa.

Mèo: Quyển nào?

Bạch: Người xem người xem, nhân vật Naruto trong này, cho dù tướng công hắc phản bội làng Lá lại vứt bỏ hắc, nhưng Naruto vẫn thâm tình không ngừng tìm kiếm hắc, tình cảm thật khiến người ta xúc động!

Mèo: À, là “Naruto” sao, Trương Long có đủ bộ, trước đây có đợt ta đến chỗ hắc ăn ké, nhân tiện đọc hết rồi.

Bạch: Vây sao? Ngày mai ta cũng phải đến chỗ hắc ăn ké, nhân tiện đọc truyện, vừa may mới tiêu hết bổng lộc tháng này, phải mua quà mừng khai trương cho cửa hàng mới mở của đại ca đại tẩu...

Mèo: Ô, cửa hàng gì? Sao người không nói cho ta biết.

Bạch: Cửa hàng thức ăn cho mèo, chính là loại sáng sớm nay ta cho người ăn, hiệu Hắc Không Đảo.

Mèo: =.=

Ps của Trương Long: Hôm nay, ta vạn phần bị thương đau đớn nhìn túi tiền rỗng tuếch của mình, những thứ Triễn đại nhân ăn thật sự khiến người khác phải thêm khát. Xem ra nửa tháng sau ta phải đến chỗ Vương Triều ăn ké rồi... Hắt xì! Thật là, sao bỗng dừng lại hắt xì, có tên nào nói xấu sau lưng đại ca sao...

Cảnh năm, kí sự dạo phố (hạ): vẫn đang trên đường lớn của phủ Khai Phong =.=

Mèo: Ngọc Đường, người vừa nói đã xài hết bổng lộc rồi, vậy làm sao mua sách tặng Triễn mỗ?

Bạch (phẩy tay với chủ tiệm): Không có gì, ông chủ, ghi nợ cho phủ Khai Phong!

(Trong phủ Khai Phong lúc đó)

Bánh Bao: Hắt xì~~!!

Công Tôn: Hắt xì~~!!

Mèo (-.-): Thôi đi, ta đến tìm Trương Long mượn vài quyển mang đi được rồi.

Bạch: Đúng, mượn rồi cũng đừng trả, vừa hay giá sách mới mua trong nhà chúng ta đang trống.

(Trước cửa phủ Khai Phong lúc đó)

Trương Long: Hắt xì

!!

Triệu Hổ: Trương huynh làm sao vậy?

Trương Long: Không biết nữa, hôm nay cũng đâu có gió to, mà cứ hắt xì liên tục =.=

(Lúc ấy, hai con vẫn đang đọc sách trong hiệu sách)

Bạch: Mèo Con, cuốn này cũng rất là hay đó, xem nè xem nè, là câu chuyện về một con chó nhỏ tương thân tương ái với ca ca nó.

Mèo: Ồ? Tên là gì.

Bạch: “Inuyasha ver hủ nữ”.

Ps của Công Tôn: Hôm nay, phủ Khai Phong lại nhận được một đồng giấy báo nợ: Bạch Ngọc Đường của phủ Khai Phong mua mười con Hoàng Hoa Ngự ở hàng cá Trương Tiểu Ngự, ghi nợ; Bạch Ngọc Đường của phủ Khai Phong mượn Vương đại nương sát vách hai mươi cây rau cải, ghi nợ; Bạch Ngọc Đường của phủ Khai Phong mua mười lăm bình Nữ Nhi Hồng ủ ba năm, ghi nợ; Bạch Ngọc Đường của phủ Khai Phong...

2. Chương 2: Cảnh 06 ~ 10

Cảnh sáu, kí sự mua sách, vẫn đang ở đường lớn của phủ Khai Phong ==

Bạch: Thôi đi, Mèo Con, chúng ta về trực tiếp đến nhà Trương Long mượn truyện tranh đi.

Mèo: Chờ một chút, ta tìm được một quyển thấy thích, hơn nữa nhà Trương Long không có.

Bạch: Ồ? Trên đời có cuốn sách khiến Mèo Con người thích sao, ta cũng muốn xem thử.

Mèo: Được, người lại đây. Người xem đi, câu chuyện kể về cảnh sát trưởng Mèo Đen bảo vệ an toàn cho rừng rậm.

Bạch: Sao? Còn có cả câu chuyện như thế. (Giật lấy quyển truyện, chăm chú đọc phần tóm tắt) Cảnh sát trưởng Mèo Đen cực kì anh dũng truy nã tội phạm Một Lỗ Tai... Ồ, Một Lỗ Tai là cái gì?

Mèo: Một Lỗ Tai là một con chuột. Vì một bên tai của nó bị cảnh sát trưởng Mèo Đen cắt mất, cho nên mới gọi là Một Lỗ Tai.

Bạch: Bạch gia gia không cho người mua loại truyện này!

Mèo: Bổng lộc của ta còn rất nhiều, tại sao không được mua?

Bạch: Người không được mua, nếu không tối nay ta không giặt quần áo.

Mèo: Bạch huynh ngài từng giặt quần áo rồi sao...

Bạch: Mèo Con, người còn dám nói nữa tối nay Bạch gia gia sẽ bắt người lại làm vật sưởi giường!

Mèo: Bạch huynh ngài từng ngủ trên giường ngài rồi sao...

Ps: Công Tôn tiên sinh không dám nói gì nữa...

Cảnh bảy, kí sự đi tắm, trong ổ mèo ở phủ Khai Phong ==

Bạch (hưng phấn-ing): Mèo Con Mèo Con, chúng ta đi tắm đi!

Mèo *đỏ mặt*: Không muốn! (lời như đinh đóng cột)

Bạch: Tại sao! *đập bàn* Người chê trình độ chà lưng của Bạch gia gia sao?!

Mèo: Triển mỗ không có nói vậy.

Bạch: Vậy tại sao không tắm với ta?

Mèo: Ngọc Đường người tắm trước đi *mặt đỏ dữ dội hơn* Triển mỗ... Phải sắp xếp hành lý đi công tác.

Bạch: Không phải Bao đại nhân nói hai ngày nữa mới đi sao? Bây giờ gấp gấp cái gì?

Mèo: Vậy Triển mỗ... Ta còn phải giặt quần áo.

Bạch: Còn chưa tắm mà giặt quần áo gì? Chẳng lẽ người muốn ta lập tức cởi cho người sao, vậy được rồi.
cười xấu xa

Mèo: Này, người...

Bạch: Ta ta ta cái gì? Mèo Con hôm nay người không tìm được lý do rồi, ngoan ngoãn để Bạch gia tắm cho người trắng trẻo thơm tho đi, khử khử.

Mèo: Bạch Ngọc Đường! Ngày mai ta còn phải đi làm...

Bạch *vô thơ vô tội*: Mèo Con, tắm đâu có liên quan đến đi làm.

Mèo: Ô, hình như trong nhà hết Head & Shoulders rồi, để ta đi mua.

Bạch: Không cần, khi này ta tan ca đã đến phòng tắm công cộng của phủ Khai Phong 'mượn' chai Rejoice về rồi, nhất định sẽ tắm cho lông mèo của nhà người suôn mượt bóng loáng, sáng lấp lánh luôn...

Mèo: =.=

Ps của Bánh Bao:

Về trái: Khai Phong có một Bạch Ngọc Đường, chuyên mượn Rejoice Head & Shoulders

Về phải: Đất vườn có một khóm rau xanh, mèo chuyên làm ổ trong nhà bếp

Hoành phi: Trừ hết bóng lộc!

Cảnh tám, kí sự sưởi ấm, trong ổ mèo ở phủ Khai Phong =.=

Bạch *ngộ ngoạ trong chăn*: Mèo Con, ta lạnh.

Mèo: Lạnh sao, sao ta không thấy lạnh, chăn dày lắm mà, ta còn cảm thấy hơi nóng,

Bạch *cười thâm, ngộ ngoạ tới gần*: Sao, không thể nào, ta lạnh như vậy, sao người lại nóng được?

Mèo *đường như đột nhiên ngộ ra chân lý, xoay mặt vào tường*: Ta mặc kệ con chuột bạch xấu xa nhà người, ta buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa...

Bạch: Mèo Con, sao người lại có thể vô tình với tương công như vậy, ta thật sự rất lạnh đó... Hay là, người giúp ta sưởi ấm đi, nếu không ta sẽ bị lạnh không ngủ được. *ngộ ngoạ trong chăn vươn móng chuột tàn ác ra*

Mèo: Này, chuột bạch chết tiệt nhà người, người sờ chỗ nào vậy!

Bạch *ngghiêm mặt*: Trời cao chứng giám, ta đang nghĩ cách sưởi ấm để ngủ.

Mèo: Ta cảnh cáo người, chuột bạch, buông ra buông ra... Không được sờ bây nữa... Ta, ta, ta ngày mai thật sự phải đi làm sớm... Này... Sáng nay đã đến trễ rồi, cũng tại người... Tiếp tục thế này, ta sẽ không được nhận bằng khen viên chức tiên tiến của phủ Khai Phong năm nay!

Bạch: Ô, Mèo Con, người người ấm quá đi...

Mèo: Bạch Ngọc Đường!!!

Bạch: Mèo Con ngoan.

Mèo: Quân tử báo thù, một đêm không muộn, người chờ đấy...

Ps của tác giả: Hôm nay, trong ổ mèo tối đen như mực, không thấy được gì hết, nên chỉ thế này. Nhưng mà, đến sáng hôm sau... (muốn biết tiếp theo thế nào, xem hồi sau sẽ rõ)

.

Cảnh chín, kí sự mèo nhỏ phục thù (thượng), trước cửa lớn của phủ Khai Phong =.=

Vương: Bạch đại nhân, chào buổi sáng.

Mã: Bạch đại nhân, chào buổi sáng.

Bạch *đột nhiên hoảng hốt, hai tay ôm cổ*: A... Chào hai người, hôm nay đến các người gác cổng sao?

Vương: Đúng vậy, Bạch đại nhân.

Mã (hơi kinh ngạc nhìn hai bàn tay đang che cổ của con chuột nào đó): Ô, Bạch đại nhân, sao hôm nay ngài không đeo kiếm?

Bạch (xấu hổ): Ô, đúng rồi, ta quên rồi.

Vương: Vậy để ta đi lấy cho Bạch đại nhân.

Bạch (kinh hoàng): Không cần, ta nói là, một ngày không mang kiếm cũng không sao.

Vương (ánh mắt nghi ngờ): Hửm, vậy sao?

Bạch (cười gượng): Đúng rồi, Mèo Con... Không, Triển đại nhân đã đi làm chưa?

Mã: Đến rồi, từ nửa canh giờ trước, hiện tại đã dẫn Trương Long Triệu Hổ đi tuần thành rồi.

Vương: Phải, giờ này có lẽ đã đi hết cửa tây rồi. Nói mới nhớ, hôm nay tâm trạng của Triển đại nhân rất là tốt.

Bạch (cẩn trọng): Ha, vậy, vậy... sao?

Mã: Còn nữa, Bạch đại nhân, Triển đại nhân bảo chúng ta chuyển lời cho người: trưa hôm nay người mua thức ăn...

Ps của Vương Triều: Cả buổi sáng hôm nay Bạch đại nhân đều ôm cổ, biểu cảm khi thì phẫn hận, khi là ngượng ngùng, khi thì bối rối. Ta rất là lo lắng, không biết có nên nói Công Tôn tiên sinh bắt mạch cho Bạch đại nhân không nữa...

Cảnh mười, kí sự mèo nhỏ báo thù (hạ), trong phòng làm việc của Bánh Bao ở phủ Khai Phong ==

Bánh Bao: Bạch hộ vệ, làm phiền người đưa phong thư này đến quý phủ của Bát Vương Gia, nói rằng đêm nay Khai Phong Phủ ba thiếu một.

Bạch (vẫn duy trì trạng thái hai tay ôm cổ): Thuộc hạ đã hiểu!

Bánh Bao: Bạch hộ vệ, sao người không nhận thư?

Bạch (xấu hổ): Ta, ta gần đây thường nghĩ, ngậm sẽ tiện hơn.

(Một giằng gió ulla qua, bóng trắng lướt qua, chuột bạch đã ngậm thư trong miệng, mọi người đen mặt)

Công Tôn: Bạch hộ vệ, người không được khỏe sao? Bị sái cổ sao? Cánh tay bị trật? Sao lại giữ tư thế... xoắn xuýt thế lâu vậy?

Bạch: Cái này, ta, cổ ta bị sái, cổ đau, không sai không sai...

Công Tôn: Vậy đơn giản, học sinh chữa trị cho người, bảo đảm lập tức hồi phục như cũ.

Bạch: Không cần, Công Tôn tiên sinh, ta có lẽ... Chắc là... Không chừng qua mấy ngày là khỏe thôi.

Công Tôn: A, có thích khách!

Bạch *lập tức rút đao của Vương Triều bên cạnh ra, nhảy tung tung*: Đâu đâu, chỗ nào!

Công Tôn: Hình như ở ngay trên cổ Bạch hộ vệ... Hồng hồng... Hai bên đều có.

Bánh Bao: Thì ra...

Vương: Thì ra...

Mã: Thì ra...

Công Tôn: Là dâu tây...

Bạch (hoàn toàn hoảng loạn): AAAAA!!! Công Tôn tiên sinh, ngài cũng đừng hãm hại ta như vậy chứ!!

Ps của Vương Triều: Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao Bạch đại nhân lại ôm cổ mãi như vậy rồi, thì ra...

Ps của Mã Hán: rốt cuộc ta đã hiểu vì sao tâm trạng Triển đại nhân lại vui vẻ như vậy rồi, thì ra...

Ps của Công Tôn: Trời cao chứng giám, ta thật sự nghĩ là Bạch hộ vệ bị sái cổ, muốn giúp hẩn trị...

Bánh Bao: Bản phủ không có gì để nói.

Triển Chiêu: Bạch Ngọc Đường, ta nói rồi mà, quân tử báo thù, một đêm không muộn, nếu còn lần sau...
Dâu tây sẽ không chỉ mọc trên cổ thôi đâu...

3. Chương 3: Cảnh 11 ~ 14

Cảnh mười một, kí sự con dao thái rau: Trong ổ mèo ở Phủ Khai Phong ==

Bạch: Mèo Con, ngày mai ngươi phải đi công tác rồi, hôm nay Bạch gia gia làm đồ ăn ngon cho ngươi!

Mèo: Ngọc Đường, bữa trưa nay ta không muốn ăn mì gói.

Bạch *xù lông đập bàn*: Con mèo kia, nói rõ ràng cho ta, ai dám nói Bạch gia gia ta chỉ biết nấu mì gói?!

Mèo *bất đắc dĩ*: Được rồi, Ngọc Đường định làm gì cho Triển mỗ ăn.

Bạch *đắc ý*: Hắc hắc, bây giờ không nói cho ngươi biết, ngươi cứ chờ đó đi!

Mèo *bất đắc dĩ từ bỏ*: Vậy để ta giúp... A, dao thái rau đâu?

Bạch *quay đầu, phẫn nộ rống to*: A! Ai trộm con dao thái rau của Bạch gia gia rồi!

Mèo: Ngọc Đường thôi bỏ đi, lần trước ngươi mua ở đâu, đi mua cây khác là được.

Bạch: Ta làm sao biết được Công Tôn tiên sinh mua ở đâu chứ, mượn về dùng thấy rất vừa tay, dùng chặt xương cũng được lắm!

Mèo *đen mặt*: Ngọc Đường, ngươi mượn bao lâu rồi?"

Bạch: Chắc hơn hai tháng rồi. Tháng trước định đem trả, nhưng lần trước lúc đến nhà Công Tôn tiên sinh ăn kè, tới lúc xắt thịt thì thấy hẩn dùng tay xé, hơn nữa còn xé cực kì điêu luyện, cho nên ta cho lão nhân gia thêm cơ hội rèn luyện.

Mèo *mặt đen hơn*: Ngọc Đường, không thể ngược đãi người khác như vậy được.

Bạch *mặt vô tội*: Mèo Con ta đâu có, là ta có lòng tốt mà! Nếu có tiếp tục luyện xé thịt như Công Tôn tiên sinh, đến năm 90 tuổi, ta có thể truyền lại tuyệt học tình cờ học được trước đây – Phân Cân Thác Cốt cho hẩn, không chỉ Công Tôn tiên sinh có thể mạnh khỏe dẻo dai, Bao đại nhân cũng có thêm một hộ vệ đắc lực.

Công Tôn tiên sinh trong phòng làm việc của phủ Khai Phong ở xa xa: Hắc xìiii! Hắc xìiii! Hắc xìiii!!!

Ps của Công Tôn: Hôm nay, nhân cơ hội Triển hộ vệ và Bạch hộ vệ ra ngoài tuần tra, cuối cùng ta cũng tìm được con dao thái rau của ta trong nhà bếp phủ Khai Phong... Giết cá, thái rau, chặt thịt, đóng đinh, chẻ củi, cạo tro tường... Bạch hộ vệ, ta thật muốn xem ngươi có thể phát huy khả năng “một dao n tác dụng” đến trình độ nào...

Cảnh mười hai, kí sự nấu cơm (thượng): Trong ổ mèo ở phủ Khai Phong ==

Mèo: Ngọc Đường, thôi bỏ đi, chúng ta đi mua con dao khác đi.

Bạch *cực kì kiên quyết*: Không được!

Mèo *bất đắc dĩ*: Cũng đâu thể cứ đi mượn người ta.

Bạch *lắc đầu*: Không được, bây giờ đã là giữa trưa rồi, nếu còn đi mua dao, người sẽ bị đói.

Mèo *cười hạnh phúc*: Ngọc Đường, chúng ta đều là người luyện võ, không ăn một ngày cũng không sao, huống chi là một bữa, không sao cả.

Bạch *kiên quyết*: Vậy càng không được, khi ta đón người về đã bảo đảm với Bao đại nhân, nhất định phải hết lòng yêu người, tuyệt đối không để người chịu chút xíu thua thiệt nào!

Mèo *nhỏ giọng*: Ta đâu có bị thua thiệt, người khác mới...

Bánh Bao: A, chai Rejoice ta mới sắm thêm cho nhà tắm đâu rồi?!

Công Tôn: Con dao thái rau gia truyền của ta a a a, Bạch hộ vệ, khi nào người mới trả, oa oa oa òa...

Vương Triều: Rau ngò với tỏi ta gieo trong vườn a a a, mới nhú mầm đã mất tích rồi.

Mã Hán: Bạch hộ vệ... Nữ Nhi Hồng ta chôn sâu trong đất người cũng ngửi ra được, bội phục bội phục.

Trương Long: Nguyên bộ “Naruto ver hủ nữ” khó khăn lắm mới kiếm đủ tập của ta a a a.

Triệu Hổ: Dầu cháo quấy ơi dầu cháo quấy... Mỗi sáng sớm cùng đi tuần tra với Bạch hộ vệ hẳn đều bắt mồi ăn đủ 10 cái...

Mọi người: Hắt xiiiiiiii!!

Bạch: A!!! Mèo Con chờ một chút, ta không cần dao cũng đảm bảo nấu được món ngon!

Mèo *lưng phát rét*: Sao cứ có linh cảm không tốt...

Ps của Lô Phương: Hôm nay, thức ăn cho mèo hiệu Hãm Không Đảo cuối cùng cũng đã xâm nhập thành công vào thị trường Biện Lương rồi, thật đáng mừng...

Cảnh mười ba, kí sự nấu cơm (Hạ): Trong ổ mèo ở phủ Khai Phong = =

Bạch *vẫy Họa Ảnh trong tay một cái, hưng phấn*: Mèo Con Mèo Con, xem này, ta tìm được thứ thay thế rồi!

Mèo: Ngọc Đường, chẳng lẽ người muốn...

Bạch: Í, Mèo Con nhà ta thông minh lên rồi...

Phập phập phập... Cọng rau ngò mới nhỏ trong vườn bị chém thành bảy bảy bốn chín mảnh.

Phập phập phập... Thịt bò tươi bị lát thành chín chín tám mốt mảnh.

Phập phập phập... Một đoạn gỗ bị chẻ thành mấy trăm mảnh nhỏ, ném vào lò, le lói cháy lên.

Bạch *đắc ý vênh mặt*: Khi sư phụ dạy ta bộ kiếm pháp tổ truyền này ta còn nghĩ là sẽ chẳng khi nào dùng tới, không ngờ hôm nay xem ra tác dụng cũng không tệ.

Mèo: Nếu sư phụ người biết người dùng kiếm pháp hẳn dạy đi thái vật liệu nấu ăn, nhất định sẽ lao đến bóp chết người...

Bạch: Mèo Con người đành lòng để cho tướng công bị bóp chết sao?

Mèo: Bóp chết rồi vừa hay có nguyên liệu làm một nồi chuột bạch hầm sâm.

Bạch *xù lông*: Đừng nghĩ là Bạch gia gia không biết, với tính cách của con mèo nhà người, dám bỏ tiền ra mua nhân sâm sao?

Mèo: Đành chịu đành chịu, chẳng qua là học theo Bạch huynh, ra ngoài “mượn” chút...

Ps của sư phụ Bạch Ngọc Đường: Gần đây nhận được tin đồn nhi làm thị vệ ở phủ Khai Phong, lại cưới được đệ nhất mỹ nhân của Đại Tổng – Triển Chiêu về, vì sư cực kì vui mừng, chỉ mong đồ nhi có thể làm rạng danh bộ kiếm pháp tổ truyền vì sư đã dạy, nếu được như thế, rất tốt rất tốt...

Sao, người hỏi bộ kiếm pháp ấy tên gì sao? Nói cho các người biết, tên là Dịch Gia Kiếm Pháp, vì sao lại đặt là Dịch Gia Kiếm Pháp?

Tương truyền, vào thời Tần, có một vị kỳ nhân xuyên không rơi từ trên trời xuống, tên Dịch Tiểu Xuyên Dã. Hắn mang một loại mỹ thực đến Trung Nguyên, tên là “Vịt quay”. Vị kỳ nhân Tiểu Xuyên Dã tài ba này dùng kiếm chém vịt quay thành chín chín tám mốt mảnh, nên đặt tên là “Dịch Gia Kiếm Pháp”, còn có tên khác là “Chặt Vịt Kiếm Pháp”.

Người đoán ra nổi không?

Cảnh mười bốn, kí sự cơm trưa: Trong ổ mèo ở phủ Khai phong = =

Bạch: Mèo Con Mèo Con, mau nhìn, gia làm xong thức ăn rồi, đang còn nóng mau thử đi.

Mèo *cười nụ cười khuyên thành*: Ngọc Đường cực khổ rồi, ô, cháo thịt bò Thái Hồ, nhìn rất ngon.

Bạch *bất mãn*: Mèo, cái đó là. thịt bò xào cải trắng.

Mèo: A, vậy sao? Vậy món kia là... Cải viên?

Bạch *cực kì bất mãn*: Mèo Con, cái đó là cải xanh xào!

Mèo *toát mồ hôi*: A... Lại không đúng sao, vậy, món cuối cùng ta biết, nhất định là ngũ cốc nấu cơm nhão!

Bạch *xù lông*: Mèo Con, cái đó là... Trân Châu Phi Thúy Bạch Ngọc thang!!!

Mèo *ra sức an ủi*: Ngọc Đường, thật ra... Người làm món gì, ngon dở thế nào, ta đều không đòi hỏi. Bởi vì đều là do người tự tay làm cho ta, là tấm lòng của người, cho nên ta thích hết, thật đó.

Bạch *từ âm u chuyển sang nắng tươi*: Người nói thật chứ, Mèo Con, người không lừa ta?

Mèo: Ta có bao giờ lừa người đâu, là thật đó, không tin ta ăn cho người xem.

Bạch *mừng thầm*: Nếu Mèo Con thích, ngày nào ta cũng làm cho người ăn.

Mèo *nỗ lực nuốt vào*: – -b Nếu như vậy... Rất hay. A, đúng rồi, Ngọc Đường.

Bạch *hưng phấn*: Mèo Con có chuyện gì?

Mèo: Ta đột nhiên nhớ ra, mấy hôm trước chúng ta bắt được một đám cướp giết. Tên sát nhân cầm đầu chống cự lại khiến người khác bị thương, bị Ngọc Đường người dùng Họa Ảnh giết ngay tại chỗ.

Bạch *vẫn đang hưng phấn*: Đúng rồi đúng rồi.

Mèo *đột nhiên có linh cảm không hay*: Vậy khi này con dao người dùng cũng là Họa Ảnh phải không?

Bạch *tiếp tục hưng phấn*: Không sai không sai.

Mèo: Vậy..... Trước khi thái vật liệu... Đã rửa chưa?

Bạch: Ô, hình như quên rồi.

Mèo *đứng dậy, xông tới phía người đang đi ngang la lớn*: Công Tôn tiên sinh, dừng đi, cho ta chút thuốc tiêu hóa đi...

Ps của Công Tôn: Chiều hôm nay, Triển hộ vệ sắc mặt tái nhợt tới tìm ta, không nói lời thừa, thả hết bóng lộc tích góp suốt cả tháng vào tay ta, nói: Cầu xin ngài, Công Tôn tiên sinh, sau khi ta đi công tác, ngàn vạn lần không được để Ngọc Đường nấu ăn một mình, cầu xin ngài...

4. Chương 4: Cảnh 15 ~ 18

Cảnh mười lăm, kí sự chia tay (thượng): Trước cửa thành Biện Lương

Mèo: Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tại hạ từ biệt ở đây, đừng tiễn nữa.

Bánh Bao: Triển hộ vệ, yên tâm đi đi, bản phủ sẽ giúp người luyện ma thú mà.

Công Tôn: Triển hộ vệ, yên tâm đi đi, ta sẽ giúp người thu hoạch nông trại mà.

Mèo: Vậy... cảm ơn.

Bánh Bao: Không có gì không có gì.

Công Tôn: Khách sáo khách sáo.

Mèo: Vương huynh đệ, Mã huynh đệ, Trương huynh đệ, Triệu huynh đệ, Triển mỗ không ở đây, bốn vị huynh đệ phải cực nhọc rồi.

Vương Triều: Triển đại nhân khách sáo rồi, đây là bổn phận của chúng ta, ngài cứ yên tâm.

Mã Hán: Đúng vậy đúng vậy, cứ giao phủ Khai Phong cho chúng ta.

Trương Long: Bảo đảm Bao đại nhân và Công Tôn sẽ không mất một cọng tóc, dù sao lần nào Bao đại nhân chơi đấu địa chủ với Bất hiền vương cũng toàn bắt rầu.

Triệu Hổ: Đúng vậy, ta bảo đảm, Bao đại nhân còn ta còn, Bao đại nhân mất... gâu gâu gâu gì vậy, ai da, mọi người nhìn kìa, con chó bên kia đường xinh quá.

Mèo *mồ hôi*: Ồ... Vậy, Triển mỗ yên tâm rồi...

Bạch: Này, Mèo Con, người như vậy sao được, người từ biệt bọn họ rồi, sao chỉ quên mỗi tướng công chứ! Lại giận rồi sao? Lại xù lông nữa hả? Nếu người không vui, có thể trồng lại dâu tây cho ta mà, nào nào nào, lần này muốn trồng ở đâu, ta thấy trồng trên môi là hợp nhất, thế nào?

Mèo *lập tức xù lông*: Chuột bạch chết tiệt!!!

Mọi người: Ai da, mọi người nhìn kìa, thời tiết đẹp quá...

Ps của Công Tôn tiên sinh: Tháng này trừ hết tiền thưởng của Trương Long Triệu Hổ, không giải thích...

Cảnh mười sáu, kí sự chia tay (hạ): Trước cửa thành Biện Lương

Bạch: Mèo Con, lần này người đi xa như vậy, nhất định phải chú ý an toàn.

Mèo: Ta biết, làm xong việc ta sẽ về ngay.

Bạch: Được, chờ người về rồi, làm món “Bạch Bạch yêu mèo nhỏ” ta mới nghĩ ra cho người ăn.

Mèo *=.= im lặng*: Đây... đây là tên ai đặt vậy.

Bạch: Người có biết không, để nghĩ ra được món này, ta đã trần trọc suy nghĩ suốt ba ngày ba đêm, mới nghĩ ra được cái thứ cực phẩm cổ kim chưa từng có, có thể đại biểu cho hai hộ vệ phủ Khai Phong ngọc thụ lừng phong, anh tuấn tiêu sái chúng ta!

Mèo *có linh tính chẳng lành*: Ngọc Đường à... Ta muốn biết nguyên liệu trong món cực phẩm này có được không?

Bạch: Ta không nói cho người biết là món đậu hũ non có mùi dâu tây đâu!!

Mèo: .=.=

(Những ai không hiểu tại sao lại là đậu hũ non có mùi dâu tây, toàn bộ dắt nhau vào ngục giam của phủ thử miếu tự kiểm điểm đi!)

Bạch: Mèo Con, người đi, ta không thể theo cùng, tặng người bảo vật bí mật của Hãm Không Đảo, lúc gặp phải khó khăn, dùng nó nhất định có thể tai qua nạn khỏi!

Mèo *kinh ngạc*: Đây là... pháo hiệu hình chuột bạch!?

Bạch: Không sai, Mèo Con, nếu lần này người gặp phải nguy hiểm, cho dù đi đến đâu, chỉ cần phóng nó lên, các huynh đệ trong chi nhánh của Hãm Không Đảo đều sẽ đến giúp! (Cưng à, mi nghĩ mình là Thiên Địa Hội sao, tỉnh lại đi...)

Mèo *ngghi ngờ*: Cái này, được vậy thật sao?

Bạch: Mèo Con, Thần Châu bay được, ta thấy được...

Ps của con dân Đại Tổng: Ngày trong thành Biện Lương rất trong, hủ nữ trong thành Biện Lương rất thích...

Cảnh mười bảy, tiền thưởng cuối năm của phủ Khai Phong (thượng): Trong phủ Khai Phong

Công Tôn: Nào nào nào, nhân có ngày đẹp gió thổi lồng lộng, trăng thu vời vời như hôm nay, mọi người cùng chơi trò chơi tổng vệ sinh đi!

Vương Triều *nổ da gà*: Trời cao ơi, Công Tôn tiên sinh, làm người phải để đức cho con đi.

Mã Hán *bất lực*: Muốn tiết kiệm tiền, bắt chúng ta lao động thì cứ nói thẳng đi, còn chơi “trò chơi”.

Trương Long *bực bội*: Thôi rồi thôi rồi, ngày nghỉ khó khăn lắm mới có tiêu rồi, đây là phủ Khai Phong, đâu phải phủ Bóc Lột chứ.

Triệu Hổ *lầm bầm*: Các người tự biết thỏa mãn đi, lần trước Công Tôn tiên sinh muốn bắt chúng ta đi chặt củi cho nhà bếp, còn nói là Bao đại nhân cho chúng ta nghỉ, bảo lên núi trốn Triển đại nhân.

Công Tôn *gây bàn tính, miệng lầm bầm*: Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ, trừ hết tiền thưởng cuối năm.

Tứ đại môn trụ *cực kì khinh bỉ*: Công Tôn tiên sinh, từ khi chúng ta vào phủ Khai Phong, tiền thưởng cuối năm trong truyền thuyết từng tồn tại sao?

Công Tôn *nhàn nhã*: Các người nói sai rồi, ai nói đường đường là phủ Khai Phong mà không có tiền thưởng cuối năm?

Bánh Bao *đột ngột hiện hình*: Bản phủ xác nhận, thật sự có...

Tứ đại môn trụ *ngghi ngờ*: Đại nhân, ngài thật sự xác nhận và khẳng định sao?

Công Tôn *vô cùng tự tin*: Đương nhiên rồi, toàn bộ tiền thưởng cuối năm của phủ Khai Phong đều được giao hết cho nhân viên tiên tiến trong phủ, Triển hộ vệ!

Vương Triều *O_o*: Không phải chứ, với tiêu chuẩn khác... Không phải không phải, là tiêu chuẩn anh minh đến thế của Công Tôn tiên sinh mà Triển đại nhân cũng có thể lấy được tiền thưởng cuối năm sao!?

Công Tôn *cười kiêu tự cho là phúc hắc*: Các người không tin, chờ làm chơi xong trò chơi tổng vệ sinh rồi các người sẽ biết...

Cảnh mười tám, tiền thưởng cuối năm của phủ Khai Phong (hạ): Trong phủ Khai Phong

Bánh Bao: Công Tôn tiên sinh, không biết Triển hộ vệ đi đâu rồi?

Công Tôn: Bẩm báo đại nhân, học trò đã xếp cho Triển hộ vệ vào một góc nguy hiểm để chơi trò tổng vệ sinh rồi...

Vương Triều: Bạch đại nhân, bụi trên trần và xà nhà toàn bộ phải nhờ ngài rồi!

Bạch: Tại sao o_o

Vương Triều *mặt vô tội*: Bởi vì năm ngoái cây thang của phủ đã hỏng rồi, chỉ còn hai cái cây dài.

Bạch *xù lông*: Chuyện đó liên quan gì đến ta!?

Vương Triều: Bởi vì chúng ta không có khinh công tốt như Bạch đại nhân!

Bạch *bực bội*: Vậy bình thường các người quét dọn thế nào?

Vương Triều *cười cực kì hồn nhiên*: Bình thường sao, đều là do Triển đại nhân dùng khinh công bay lên quét.

Bạch: ...

Mã Hán: Bạch đại nhân, bụi và mạng nhện trên gác xếp cũng nhờ hết vào ngài!

Bạch *O_o*: Tại sao lại là ta!?

Mã Hán *vẫn rất hồn nhiên*: Vì gác xếp rất là tối, mà nến trong phủ thì không đủ cho mọi người dùng nữa.

Bạch: Này, chuyện này thì liên quan gì đến ta!

Mã Hán: Bởi vì chúng ta không có khả năng nhìn xuyên đêm như Bạch đại nhân, có thể nghe tiếng đoán chỗ.

Bạch *con mèo nhỏ trong đầu nổi điên*: Vậy bình thường các người làm thế nào?

Mã Hán *cười hồn nhiên trong sáng*: Bình thường sao, Triển đại nhân vừa luyện công vừa quét.

Bạch: Luyện công? Luyện thứ công gì chứ?

Mã Hán: Nín thở... Bao nhiêu bụi bay lên cũng không sắc.

Ps của Công Tôn: Nhật kí công tác của hôm nay: Màn đêm dần buông xuống, Bạch hộ vệ và bốn vị huynh đệ cực kì vui vẻ hoàn thành trò chơi tổng vệ sinh, thế là, phủ khai Phong lại tối thui.

Tiết kiệm năng lượng, từ khi có ta, ai dám nói cảnh tối om không đẹp? Vừa có thể luyện cho các hộ vệ và nha dịch khả năng phản ứng cấp tốc trong bóng tối, vừa có thể ngủ sớm, bớt được bữa ăn khuya, chỉ có điều, buổi tối muốn tìm Bao đại nhân thì hơi khó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-phu-the-tieu-kich-truong>